

Αποφασιστική αντιμετώπιση της μεταναστευτικής “εισβολής”

/ [Γνώμες](#)

• Του δρ Μάξιμου Χαρακόπουλου

Η εκ Λιβύης μεταναστευτική παλίρροια, ευλόγως, προκαλεί την ανησυχία της ελληνικής κοινής γνώμης και την κινητοποίηση της κυβέρνησης. Είναι πασιφανές ότι αυτό που συμβαίνει στην Κρήτη του 2025 είναι ανάλογο με αυτό που βιώσαμε στον Έβρο του 2020. Χιλιάδες μετανάστες ωθούνται προς την ελληνική επικράτεια, με την ανοχή ή μάλλον την παρώθηση των πολεμαρχών που κατέχουν την εξουσία στις διάφορες περιφέρειες της Λιβύης. Όπως έδρασαν και οι τουρκικές αρχές πριν από πέντε χρόνια, στο πλαίσιο ενός υβριδικού πολέμου.

Η στόχευση επίσης ίδια. Απόπειρα πρόκλησης χαοτικών καταστάσεων στην ελληνική επικράτεια, ακύρωση στην πράξη των, θαλασσίων αυτή τη φορά, συνόρων και ωμός εκβιασμός προς την Ελλάδα αλλά και προς την ΕΕ για την απαίτηση υψηλών ανταλλαγμάτων για τη συγκράτηση των μεταναστευτικών ροών. Δεν είναι, επίσης, καθόλου συμπτωματικό ότι τα γεγονότα αυτά συμβαίνουν την ίδια ώρα με τις προκλήσεις της Λιβύης απέναντι στα ελληνικά κυριαρχικά

δικαιώματα σε προφανή συντονισμό με την Τουρκία, η οποία υπαγορεύει τις κινήσεις των λιβυκών ηγεσιών, που δεν έχουν καν νομιμοποιητική βάση.

Όλα τα παραπάνω υποδηλώνουν ότι τα γεγονότα που παρακολουθούμε είναι αποτέλεσμα κυνικού σχεδιασμού και στοχευμένης εργαλειοποίησης του μεταναστευτικού. Ως εκ τούτου, για την Ελλάδα δεν υπάρχει άλλη επιλογή, παρά η αποφασιστική αντιμετώπιση της μεταναστευτικής “εισβολής” με όρους τέτοιους που θα ανακόψουν τις εισροές, χωρίς βεβαίως να παραβιάζονται οι διεθνείς συνθήκες. Το μήνυμα, όμως, που πρέπει να σταλεί είναι όπως αυτό του 2020: η χώρα δεν είναι “ξέφραγο αμπέλι”, υπάρχουν κανόνες και το ελληνικό κράτος είναι ικανό να τους επιβάλλει σε κάθε σημείο της κυριαρχίας του και των κυριαρχικών του δικαιωμάτων. Να αποδείξουμε στην πράξη ότι η θάλασσα έχει σύνορα, τα οποία τα υπερασπιζόμαστε με τον τρόπο που εμείς θεωρούμε ορθό, χωρίς βεβαίως να παραβιάζουμε τις ανθρωπιστικές αρχές. Όσοι δε τελικά βρεθούν στην ελληνική επικράτεια να γνωρίζουν ότι τους περιμένει διαδικασία περιορισμού και επιστροφής στις χώρες προέλευσης.

Και πολύ κακή υπηρεσία προσφέρουν όσοι μονίμως από τη θέση του “αριστερού ψάλτη” των ανθρώπινων δικαιωμάτων επιμένουν στις πολιτικές των ανοιχτών συνόρων. Η Ελλάδα δεν μπορεί να καταστεί αποθήκη ψυχών, γιατί βεβαίως ουδείς στην Ευρώπη είναι πλέον πρόθυμος να απορροφήσει εγκλωβισμένους μετανάστες από τον νότο. Συμβαίνει το αντίθετο. Επιθυμούν να μας επιστρέψουν χιλιάδες από αυτούς, διότι εμείς συνέβη να είμαστε στα εξωτερικά σύνορα της ΕΕ.

Κανείς δεν έχει αμφιβολία ότι το κλίμα για το μεταναστευτικό έχει αλλάξει καταλυτικά. Το ζήτημα αυτό ήταν που αποτέλεσε τη θρυαλλίδα που έστρεψε το πολιτικό εκκρεμές στα δεξιά, και σε αρκετές περιπτώσεις πολύ δεξιά, και στην Ευρώπη και στις ΗΠΑ. Γιατί οι κοινωνίες αντιλήφθηκαν ότι οι μεταναστευτικές πολιτικές των κυβερνήσεων τους οδηγήθηκαν σε παταγώδη αποτυχία. Αντί της ενσωμάτωσης των μεταναστών αναδύθηκαν εκτεταμένα γκέτο. Μεγάλο τμήμα μεταναστών αντί να ενστερνιστεί τις ευρωπαϊκές αξίες και αρχές μετέφερε μαζί του τις αντιλήψεις των πολιτισμών από όπου προέρχεται, και πολλές φορές τις υποστηρίζει με μεγαλύτερο φανατισμό, για να διατηρήσει τη διαφορετικότητά του. Αντί για τον περιβόητο πολυπολιτισμό καταλήξαμε στις συγκρούσεις των “προαστίων”, σε έξαρση της εγκληματικότητας, σε απομείωση της κοινωνικής συνοχής.

Το λάθος όσων προωθούσαν διάφορες ουτοπίες για το μεταναστευτικό ήταν ότι μπέρδεψαν τα κράτη και τις κοινωνίες με ανώνυμες εταιρείες, όπου η οικονομική δραστηριότητα είναι το μοναδικό κριτήριο της ύπαρξής τους. Οι κοινωνίες, όμως, συνιστούν κυρίως πολιτισμικές οντότητες, όπου τα μέλη τους τα ενώνουν

πρωτίστως κοινά πολιτισμικά στοιχεία, όπως οι αξίες, ο σεβασμός στην ιστορία και στις παραδόσεις τους τόπου τους, η βαθύτερη κατανόηση της γλώσσας αλλά και η θρησκεία.

*Ο δρ Μάξιμος Χαρακόπουλος είναι βουλευτής Λαρίσης της Νέας Δημοκρατίας, πρώην υπουργός.